

فلو لم يكن في الازل عالما لزم الكذب او العبدول الى
 الجاز اي الخالق فيما يستقبل او العاود على الخلق من
 غير تعذر الحقيقة على انه لو جاز اطلاق الخالق عليه
 القادر على الخلق لجاز اطلاق كل ما يقدر هو عليه
 الاخر من الله ان لو كان عاديا فاما ان يكون
 اخر فيلزم التسلسل وهو محذور ويلزم منه استحالة تكون
 العالم مع انه مشاهد واطا بدونه فيستغنى الخالق
 عن الخلق والاصوات وفيه تعطيل الصانع لل
 توحده في ذاته وفيه تحريك الخلق في ذاته
 كما ذهب اليه الفلاس من ان يكون كل جسم قائم
 فيكون كل جسم قائم ويكون له نفس ولا يخفى ان
 ومضى هذه الاوهام على ان لا يكون له نفس حقيقة

سه است از شرک و فسق و بدعت و در خناب
 از صغره اختلاف است و مختار عدم اشتراط است که
 از طافت برونست مکرر اراد و وام بر آن که
 آن نیز از قبیل کبر است و مراد بروت نیز از بعض
 خاب است و نقایص که نه مقتضای محبت و مراد
 است مثل بعضی مباحات و نیز خبا که اکل و شراب
 در بازار و بول و در شرع عام و مانند آن و با
 دانست که عدل روایت عام تر است از عدل ^{نهاد}
 و نه مثل است مرعد را و عدل را و عدل نهاد
 مخصوص است بک ^{بنده} و مراد بلفظ حفظ نیست همچو
 و روایت از فوات و اختلاف بکثیر ممکن ^{اراد}
 کرد بر استخفاف و آن دو قسم است ضبط صدر